

PAWIK (2) *sb m*

N sg pawk (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów); poza tym XVIII w. w innym znaczeniu.

Dem. od „paw”; tu hipokor. (2) :

Przysłowie: Pawik gdy ogon rołtoczy vbogi/ Wnet mu myśl zginie gdy poźdrzy ná nogi. RejZwierc 219.

Zwrot: »jako pawik kroczyć« (1): Pátrż gdy fortunny iáko pawik kroczy/ Rádáby zazdrość wydárłá mu oczy. RejZwierc 224.

HK